

טיפולי שורש

לא

שודר בשידורי ישראל, 23.1.71

את גולדה מאיר

מראיין

דן בן-אמוץ

אני (בנימוס): גברתי ראשה מממשלה, האם הזדמן לך במיקרה להאזין לתוכנית הראשונה של "טיפול שורש"?

גולדה (בהיסוס): כן...

אני: התוכנית מצאה חן בעיניך?

גולדה (בכנות): במידה רבה.

אני (בערמוניות): את לא חושבת ש'חבריי' כנסת ושרי ממשלה אחדים נפגעו מימנה?

גולדה (בוהירות): קשה לי להניח.

אני (סופח על שכמה): אני שמח מאד לשמוע את זה. ממשלה ששריה נתברכו בחוש-הרמור, ממשלה היודעת לקבל ב'רוח טובה' ביקורת, גם אם זו עוקצנית וחרפה לפעמים, ממשלה כזו תחזיק מעמד שנים רבות מאד.

גולדה (בערגה): הלאהי.

אני: אני בטוח. עצם העובדה שאת מוכיחנה להתראיין על ידי...

גולדה (מתערבת): לא מתוך חוזה.

אני: נו, ברור. אבל זה בכל זאת מוכיח שיש בך רוח ספורטיבית, שאת לא מזלזלת בקטנות, שאת תמיד מוכנה לשמוע הערות, גם אם את לא מקבלת אותן בכ'לל — אני מוכרח להודות, הגברת מאיר, שאת אשה גדולה.

גולדה (מודה): זה נכון.

אני (מופתח): אני מופתע שאת מסכימה אתי. תמיד חשבתי, ואולי אני טועה, אבל תמיד היה לי רושם שקיימים הבדלים יסודיים בין ההשקפות שלנו. **גולדה** (בחיך מקסים): אני לגמרי לא משוכנעת כל-כך שיש הבדלים יסודיים.

אני (בספקנות): באמת? נאמר לי שבהי' דמויות שונות הזכרת את שמי ברשימת המסיתים, המדיחיים, ואויבי המדינה.

גולדה (מופתעת): אני מוכרחה להגיד שזה חדש שבבילי.

אני (מסתבט): אני לא רוצה לנקוב ב' שמות, אבל אנשים קרובים מאד אליך, חב' רייכנסת ולפחות שני שרים, מסרו לי שבמו אוזניהם שמעו אותך מדברת עלי בבז' ומכנה אותי "בדרך ממוסחר ועוכר יש' ראל". איך את מסבירה את זה? איזה עניין

יכול להיות להם כדי להפיץ שקרים כ' אלה?

גולדה (מוזעזעת): זה דבר כ'כ מוזעזע שאני אינני יכולה להבין זאת.

אני (בהשתתפות): זה באמת לא נעים. קשה לי להאמין שאת תגיד עלי דברים כאלה. מה פתאום? (באינטימיות) את הרי יודעת שאני נמנה על מעריצין ותומכין הנהגים ביותר.

גולדה (בחשש): כן...

אני (מחליף נושא): טוב, נעזוב את זה. אחרי שניקינו את השולחן מהוהמה הו' של רכילות שפלה ולזות-שפתיים מרושעת — זה באמת מרגיז! — אולי ניגש לעצם הראיון. (בדאגה) הגברת מאיר, את מעשנת יותר מדי. רק ברגע זה כיבית את ה' סיגריה.

גולדה (עדיין המומה): זה זיעזע אותי עד עומק הנפש.

אני (בביטול אלגנטי): שידברו! אל תקחי את זה ללב. תמיד ימצא מי שינסה לסכסך בינינו. אבל זה לא יעזור להם.

גולדה (חוזרת על עצמה): זה דבר כ'כ מוזעזע שאינני יכולה להבין זאת.

אני (בפיוס): די, לא חשוב. נשכח מזה. אני כבר שכחתי. (בנימוס) אני מבקש סליחה שבכלל העליתי את הנושא הזה. לא הת' כחנתי לצער אותך, גברתי ראשה-הממשלה. באמת שלא. שידברו כמה שהם רוצים. העיקר שאנחנו יודעים את האמת!

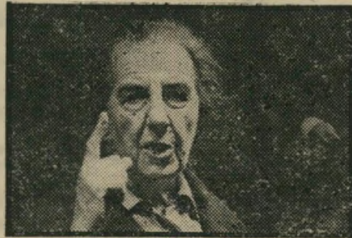
גולדה (בהקלה רבה): נכון.

אני: That's the spirit, Baby! Now you are talking!

ככה צריך לקבל את זה. בקלות! ועכשיו אולי נעבור לנושאים פוליטיים. (בהתחננות) אני יודע שזה לא כל-כך מתאים לאחירה הנעימה שנוצרה, אבל מה אפשר לעשות?

גולדה (ביאוש): אין ברירה.

אני (בדומיות): נגור עלינו

לשוחח על פוליטיקה. (בדרך אגב, כביכול) אגב, המשרד שלך יפה מאד. מסודר בטוב טעם. טוב-טעם באמת! מי תכנן לך את המשרד, אבא אבן?

גולדה (בדאגה): גם תקוע!

אני: מה את אומרת? עבודה יפה מאד! תקוע זה — הריחה! לא ידעתי יופי! באמת יפה. טוב. לענין: (בחצי קול) בינינו לבין עצמנו, הגברת מאיר, האם את שמחה ש' חזרנו לשיחות יארינג?

גולדה (בדאגה): יש בעיות. (מדליקה סיגריה חדשה).

אני (בהבנה): אני מתאר לעצמי. זה עניין מסוכן מאד. מה יקרה באמת אם המצרים חס וחלילה יסכימו פתאום לחתום על הסכם-שלום ושלוש של ממש, שלום ברקיימא?

גולדה (מתוודה): בזה אני רואה סכנה גדולה.

אני (בהסכמה): ודאי. הם הרי לא נור' מליים, המצרים האלה. הם מסוגלים לכל. פתאום שלום וכל הכבישים שסללנו בסיני, כל הביצורים והמעוזים שהקמנו, המידבר הזה שהפכנו אותו לגן-פורח — הכל יורד לטמיון. וכל אמצעי הלוחמה המודרנית ש' פיתחנו, ושעוד לא הספקנו אפילו לנסות אותם בתנאי שדה, המכשירים האלקטרוניים, הטילים, הפאנטומים החדשים שעוד לא הספיקו לעבוד, והביליונים שכל זה עלה — הכל לשוא! (בדאגה עמוקה) מה יהיה אם הם יציעו לנו שלום?

גולדה (בגילוי לב): לא מאמינה בזה. **אני**: גם אני לא. אבל בכל זאת אסור להוציא צעד כזה מכלל אפשרות. מה עושה הממשלה כדי למנוע או לפחות להרחיק את סכנת השלום?

גולדה (בהרמת ידיים): לזה דרושים עצבים חזקים, כוחות נפש רבים.

אני (בחנופה): ודאי. אני מתאר לעצמי פתאום שלום — יה אלה!

גולדה (מחוררת): זה הדבר המסוכן ב' יותר!

אני: נכון מאד. (בפחד) עצם המחשבה על אפשרות כזאת מפחידה אותי. בארות הנפט, סנטה קארטינה, הדגים מיימת בארי דאויל, שכבר כל-כך התרגלנו אליהם. אלה דברים קטנים אולי, אבל חשובים מאד. זה חלק מפירות הנצחון, שעבורו שילמנו מחיר יקר מאד.

גולדה (בהסכמה מלאה): זה נכון.

אני (נזכר): אני כבר לא מדבר על המשבר הכלכלי החמור שיבוא בעקבות ה' שלום. מיתון, אבטלה, ירידה — (בחיוך מד) "האחרון מכבה את החשמל". אנחנו מכירים את זה. עוד לא שכחנו את הבריחות החרי' לניית שהגיעו, תודה לאל, לסיומן עם מל' חמת ששתיימים. מי כמוך, גברתי ראש' הממשלה, יודע שאנחנו יוצאים מן הכלל בזמן המלחמה, אבל בזמן שלום אנחנו לא שתיים גרוש.

גולדה: נכון.

אני: אנחנו תמיד צריכים לחיות במתח, בסכנה, בדריכות, באימה מתמדת מפני סכ' נט השמדה פיזית ורוחנית.

גולדה (בהתלהבות): אלה הדברים ה' הכרחיים.

אני: אני מסכים איתך מאד. אחוז. (ביאוש) הצרה שלא כולם מבינים את ה' עניין.

גולדה (נזכרת): צריכים להסביר לעצם את האמת.

אני (בהסתייגות זהירה): זה אני לא בטוח. אסור לשכוח איזה רושם זה יעשה בעולם אם אנחנו פתאום נגיד בגלוי שב' שלום טמונה סכנה הרבה יותר חמורה מאד שר במלחמה.

גולדה (בהחלטה נחושה): צריכים להס' דבר לעצם את האמת. יש להסביר לו ש' הגבר הזה עלולה להימשך הרבה זמן.

אני (יורד לסוף דעתה): את מדברת על שיחות יארינג! זה נכון. בהחלט. למשוך את השיחות האלה כמה זמן שרק אפשר. עשר שנים, עשרים שנה — למה לא. בינתיים ייקבעו עובדות שקשה יהיה לשנות אותן.

גולדה (בטון קונפורמיסטי): על זה, נדמה לי, אין ספק. (מדליקה סיגריה ב' סיגריה).

אני: טוב מאד. רק כן! שפה אחרת הם לא מבינים. אבל איך עושים את זה?

איך מושכים את השיחות האלה עד אין קץ?

גולדה (בקריצה): אני רחוקה מאד מ' יאוש.

אני: בכל זאת, כמה זמן אפשר לסחוב אותם בחיכוחים על פרוצדורות? מי יישב איפה? מי ידבר אל מי קודם? בסופו של דבר עלול להיווצר מגע, ומגע יוצר מגע, ולפני שנרגיש בזה נעמוד בפני הידברות. מה נציע עתה?

גולדה (בתנועת ביטול): אני מקחה שלא יהיה צורך בזה.

אני: או מה נשאל אותם? מה תהיה, למשל, השאלה הראשונה שתקוע ישאל את המצרים?

גולדה (מצטטת): מה אתם מוכנים לתת למען השלום?

אני (בהתפעלות עמוקה): יוצא מן הכלל! ממש גאוני. מה הם מוכנים לתת למען ה' שלום? נכון מאד. אחרי הכל, הכלכלה שלהם נהרסת ושלנו פורחת. הם מעוניינים בשלום, לא אנחנו. או שישלמו. מעבר חוט' שי בסואץ! אולי אמילו שותפות ברווחי התעלה. מה יש? זה משתלם להם. הם יר'

ויחיו, וגם אנחנו נרחיח משהו. אחרי הכל, השלום שבו הם מעוניינים כל-כך יביא את הקץ על רוב מקורות-ההכנסה שלנו. האמריקאים יפסיקו את התמיכה, המענקים, המילחים. תחול ירידה בהכנסה מהמגביית. הלא ממשו אנחנו מוכרחים להתקיים. הם רוצים שלום? שישלמו! אבל מה יהיה אם הם יסכימו? השיחות האלה זו מלכודת מסוכנת מאד. האם את יכולה להבטיח לנו שלא ייצא מהם שום דבר?

גולדה (שוקלת בדריה בוהירות): זה לא עניין של הבטחה מדויקת, אבל יש רות.

אני (בלחש): ומה הסיכויים שלנו ל' חדש את המלחמה?

גולדה (בקריצה ממזינת): אני אופטי' מית תמיד.

אני: אבל צריך לעשות משהו. הפסקת האש הזאת... זה לא כל-כך פשוט. (בדא' גה עמוקה מאד) נוצרה אחירה רגועה ב' ארץ. קצת יותר מדי רגועה! כל יום שבייתה. פועל-הנמל, עובדי הדואר, המורים, האח' יות. מתחילים לשכוח שאנחנו במצב-מלח' מה. וכל שעה שפאנטום עומד על הקרקע עולה לנו הון תועפות: חלודה, גריו, חלקי חילוף.

גולדה (מחפשת את הסיגריה הנמצאת בפי'ה) יש בעיות.

אני: איזה שאלה! (בפתאומיות) אולי... אני יודע? אולי אפשר להביא את המצרים למצב כזה שלא תהיה להם ברירה אלא לחדש את המלחמה?

גולדה (בערמוניות): אולי.

אני: ואו גמרנו עם השיחות ועם טי' טוח האשיות הוה, שהשתלט בציבור. זה מצב ב'ריא. (בלעג) את יודעת שיש אנשים במדינה הזאת שבאמת מאמינים ב' סיכויים להגיע להסדר ממשי של שלום באמצעות שיחות יארינג? (בהדגשה) אפילו אבא אבן!

גולדה (בחימה): גם תקוע!

אני: את רואה? זה מחלחל מלמטה ומגיע עד הצמרת. קראת, למשל, את ה' כרוז של הרפורטורים ואנשי-הרוח בעיתו' ניס? (בבוז גלוי) נסיגה מכל השטחים ה' כבושים, כזה בוע הפלסטיני.

גולדה: זהה זיעזע אותי עד עומק ה' נפש.

אני: אני מתאר לעצמי. זה באמת עובר (המשך בעמוד 10)